

بیانیه ی "شورای جوانان و دانشجویان چپ" به مناسبت ۱۶ آذر، روز دانشجو

شانزده آذر امسال در شرایطی فرا می رسد که جنبش جوانان و دانشجویان در بخش های وسیعی از دنیا قلب تپنده مبارزات مردم جهان است. از وال استریت در آمریکا تا التحریر در مصر دانشجویان و جوانان خشمگین رادیکال ترین مبارزین میادین و خیابان ها هستند. اعتراض به سرمایه داری در کشورهای امپریالیستی با مبارزات مردم در کشورهای تحت سلطه گره خورده و بسیاری از دانشگاه ها در این کشورها تبدیل به میدان نبرد شده است. این پیوند مبارزاتی حکایت از دخالت گری جوانان و دانشجویانی دارد که مبارزات خود را ارتقا داده و در تغییر جهان نقش بازی می کنند. ابتکار عمل های این دانشجویان در کوران مبارزه ی حاد طبقاتی در گوشه و کنار دنیا راه گشا و الگوی ارزشمندی برای مبارزات مردم ستمدیده جهان است.

امسال ۱۶ آذر در شرایطی فرا می رسد که مبارزات محدود و پراکنده در دانشگاه ها به نسبت سال های گذشته، مانند اعتراضات دانشجویی سه ماهه ی اخیر در زنجان، مازندران، شهرکرد، ورامین، یزد، پلی تکنیک، خواجه نصیر و علم و

صنعت ادامه دارد. علیرغم اینکه جنبش دانشجویی با افت سیاسی روبرو شده، حرارت آتش زیر خاکستر آن برای دوست و دشمن به راحتی احساس می شود. جنبش دانشجویی شرایط متفاوتی را به نسبت سال های قبل تجربه می کند و نمودی از حضور و فعالیت نسل قبلی فعالان چپ در دانشگاه مشاهده نمی شود. نسل جوان تری وارد دانشگاه شده اند که گویی رابطه ای با تجربه ی نسل قبل از خود که مراسمات ۱۶ آذر سرخ را برپا می داشتند ندارند. انتظاری در دل فعالین و نیروها و جوانان تازه وارد و رادیکال است و چشم به راه دیدن موج نوی هستند. همه پرسش گر و در تکاپوی شناسایی راز این آرامش ظاهری هستند.

سؤال اساسی پیش پای فعالین جنبش دانشجویی اینست؛ چرا آتش جنبش دانشجویی شعله نمی کشد؟ چرا در شرایطی که با اوضاعی نوین در سطح جهانی روبرو هستیم، جنبش دانشجویی ایران ساکت مانده است؟

از جوانب گوناگونی می توان به این سؤال پرداخت اما پاسخ کلیدی را باید در ضعف فاکتور ذهنی جستجو کرد. منظور از فاکتور ذهنی حضور فعال نیروهای انقلابی و کمونیست در جنبش دانشجویی ایران است. تاریخاً هر زمان جنبش کمونیستی نسبتاً قدرتمندی موجود بوده، جنبش دانشجویی تحت تاثیر آن انرژی خلاقه اش شکوفا شده و نقش سیاسی پیشروی در جامعه ایفا کرده است. هرچند خصوصیات جنبش دانشجویی خاص خودش است و باید حیات سیاسی آن را مستقل از سایر جنبش های اجتماعی بررسی کرد اما به هر حال ما امروز باید نگاه کنیم در جنبش دانشجویی چه داریم و چه نداریم. از آن چه داریم کدام ها می توانند مبارزه ی ما را ارتقا دهند و کدام ها نقش مانع را بازی می کنند و باید موانع را در حد توان از پیش پا برداشت. بدون تلاش برای حل این ضعف اساسی نه جنبش دانشجویی از وضعیت کنونی خارج خواهد شد و نه جامعه شانس آن را خواهد یافت که شاهد تغییرات اساسی و رادیکال باشد. اوضاع عینی در سراسر جهان برای انقلاب مساعد است، بدون شک دیر یا زود نیز جنبش دانشجویی ایران دوباره اوج خواهد گرفت اما بدون جنبش کمونیستی این مقاومت عادلانه به جنبشی آگاهانه برای انقلاب بدل نخواهد شد. طرح شعارهای مشخص، امکان برپایی اعتراضات هدف مند و ... نیاز به چنین دید و افقی از مبارزه دارد.

آن چه که بطور عمده اجازه نمی دهد جنبش دانشجویی به میدان بیاید، موضوع فقدان افق و آرمان رهایی بخش و روشن است. این دقیقاً مشکلی است که مبارزات مردم از خاورمیانه و شمال آفریقا تا اروپا و آمریکا با آن روبرو هستند. بویژه در شرایطی که مدام بر پیچیدگی صحنه سیاسی افزوده می شود، حضور قطبی کمونیستی برای تشخیص درست از نادرست و دوست از دشمن از اهمیت حیاتی برخوردار است. در غیر این صورت جنبش های مردمی بر مبنای تضادهای میان جناح های مختلف حاکمان مرتجع جهان (از بنیادگرایان مذهبی تا قدرت های امپریالیستی) قطب بندی می شوند و انرژی شان به هرز می رود.

"شورای جوانان و دانشجویان چپ" در تلاش برای شکل گیری و تقویت این قطب انقلابی است. ما به سهم خود تلاش می کنیم تا افق و آرمان رهایی بخش را با جنبش دانشجویی پیوند زنیم. افق و آرمانی که در پرتو جمع بندی های علمی انتقادی از تجارب مثبت و منفی انقلاب های کمونیستی تر و تازه شده اند، تنها با پیوند میان این دو جنبش است که می توان راه را برای پیشروی های بزرگ گشود و جنبش توده ای انقلابی، سیاسی، رزمنده ای علیه رژیم جمهوری اسلامی در دانشگاه های کشور بوجود آورد. از همه ی رفقای دانشجو می خواهیم که آستین ها را بالا زنند، ما را یاری دهند تا با هم فکری و مبارزه ی مشترک طرحی نو در اندازیم.

۱۶ آذر ۱۳۹۰